

Határidők

Határidők. Míg a halál el nem választ.

Éjszaka kettőig, néha fél négyig dolgoztam az utóbbi három hétben, egyébként sem szokott megállítani az éjfélt. Munkamániás lettem, menekülök az életem elől, nem akarok szembenézni a magánéleti problémáimmal. Persze meglett a böjtje a hosszúra nyúló, kizsigerelő hadműveletnek, a szervezetem föladata a küzdelmet, az agyam viszont, felfokozott idegállapotomnak köszönhetően, túlpörgette magát, rosszul lettem. Túlhajtottam magam, ezért tört rám a rosszullét csütörtökön. Depillepszia. Mostanra túl vagyok mindenem, leadásokon, rohamokon, *saját halál* imitáción.

Mini pedig folyton hívogat. Mióta hazajött Argentínából már kétszer találkoztunk, a fönt említett ominózus csütörtöki napon például otthagyt félholtan. Lényegtelen, hol, bárhol otthagyt volna, a történet kulcsmozzanata az otthagyt. Aznap elhívott egy szakmai programra, hazahozott és feljött a lakásomra. Mindez azért érdekes, mert az utóbbi három hónapban büntetésben voltam. Nem térdepeltetett kukoricán, de találkozásaink a hetente egyszer a kocsiban beszélgetünk című műsorra redukálódtak. Két hónapon keresztül ültünk az Avensziszben, általa meghatározott időközönként. Mindig a legváratlanabb pillanatokban kezdődött a közös ülés, hogy leellenőrizhesse, otthon tartózkodom-e, várom-e, mikor parkol le az Avenszisszel a ház előtt. Olyankor két perc alatt mosakodtam ki a hagymaléből, vettem át szakadt, festékfoltos melegítőnadrágomat, fésülködtem meg és zuhanyzás helyett intim törölkendővel törölgettem a hónaljamat. Azért büntetett, mert nem voltam elég alázatos. A Pascalon veszítette el véglegesen a türelmét, amikor dacból rágyújtottam, miközben a fagyaltos bódétól a medence felé sétáltunk, mert nem hagyott időt fagyaltozás után dohányzásra. Éppen egy órával korábban ecsetelgette, mennyire undorítónak találja, amikor egy nő menet közben cigarettázik. Nem is tudom, miért gondoltam, hogy megtorlás nélkül marad a tett, hiszen ennél jóval kisebb léptékű dolgokkal is mérhetetlenül fel lehet bosszantani. Kitért hát a parasztyalázat, aztán két hónapig tartott a parasztfelkelés leverése. Később már nem voltam büntetésben. Próbatételnek lettem alávetve. A próbatétel semmiben sem különbözött a büntetéstől, csak a neve volt más. Azt mondta, ha kibírja a kapcsolatunk, akkor... Itt elharapta a mondatot. Éreztem, ha kibírom ezt a sok megaláztatást, akkor kapok egy puncsos fagyit. Hangoztam az elképzelésemnek, ő meg nevetett, milyen édes, utoljára az oviban hallotta azt a szót, hogy puncsos fagyit. A puncsos fagyit egyébként olyan, mint a puncsi, azt is az oviban hallotta utoljára, Varga Zsuzskától, élete nagy szerelmétől, amikor Zsuzska letolta a bugyiját a homokozóban és megmutatta neki a puncit.

Szóval, Mini három hónap rögeszme után fölmerészkedett a Rózsa utca huszonegy ötös számú, első emeleti lakásába. Féltem attól, hogy kellemetlen helyzetbe hozom magamat azzal, ha fölengedem, aztán visszautasítom, mert bizonyára nem lennék képes elviselni az érintését, ha hozzám érne az undorító kezével, amivel a kocsi kormányát fogja, és divatos üzeneteket írogat ahelyett, hogy néha megsimogatná a

hajamat. Naiv elképzelés, soha nem simogatná meg a hajamat, nehezen viseli, annak ellenére, hogy nem ő viseli, szerinte nem elég modern a frizurám, le kéne vágni a hosszú, szőke tincseket, mint Tündérszép Ilona aranyhaját. Olykor látom a lelki szememmel, amint alattomosan közelít az ollóval, amikor alszom, mint Delila Sámson felé. Előre elterveztem, hogy megölöm, ha hozzám ér.

Nem voltam elég erős. Amint beléptünk az ajtón, magához húzott, még le sem vettük a kabátunkat, már átölelte a derekamat, és én nem tiltakoztam, mert kívántam az érintését. Még soha nem kívántam ennyire, undorral vegyes szenvedéllyel vágytam arra, hogy neki adjam mindazt a kéjt, amit gyűlöletcseppeként gyűjtöttem, mint Ágnes asszony az esőcseppeket a hordóba, az orchideáknak.

Mini egészen megtáltosodott. Kiválóan sikerült az este, büszkén viseltem a karon vöröslő véraláfutásokat, a körme által hagyott karmolás nyomokat a bal lapockámon, a borostás áll után maradt barázdákat az államon. A barázdákból szivárgott a vér. Az én vérem. A *spanyol menyasszony* jutott eszembe. Valóban bele lehet szeretni minden férfibe, azonban, ha egy férfi rögeszméit magunkévá tesszük, annál nehezebb kiszerezni belőle, mert imponál, hogy jogot formál az emberre, még akkor is, ha agresszívan interpretál, sőt, annál inkább imponál, minél agresszívebben interpretál. Ezt a félelemmel vegyes, rajongó beletörődést nem értheti meg az a nő, akit kényeztetnek. Mert az a nő nem tartozik elszámolással. Viszont véraláfutások sem borítják a testét. Nem értheti meg ezt az, akit elnéznek, eltűnnek, megtűnnek, élni hagynak. Engem nem hagynak élni. Engem folyamatosan taposnak, én pedig folyamatosan bizonygatni akarom az életképességemet, az élni akarásomat, a rátermettségemet, ezért veszek részt egy eleinte izgalmasnak tűnő, aztán a végtelenségig húzódó és végtelenül unalmas társasjátékban, aminek az a neve és lényege, *ki nevet a végén?* Józan paraszti eszem nincs, ennek ellenére fölfogom, hogy ennek a játéknak csak vesztese lehetek. Elegánsan kilépni, valami jó indokkal, ez a cél, mert nekem ez már nem sikk, jobb lenne a játék közben nevetni. Elmeállapotomban annyira zavarodott, összezavart, megzavart vagyok, hogy az elegáns távozást verecségeként könyvelem el, mint a bokszoló, aki rosszul védekezik, hagyja magát kiütni, és mivel fáj minden porcikája, ahelyett, hogy fölállna és folytatná a küzdelmet, inkább tízig számol magában, aztán kikúszmálkodik a ringből, megfutamodik.

Mini állhatatlan dirigenciája tényleg az örületbe kerget lassan. Éhes, szomjas, melege van, a szokásos *kiséji* hiszti. Minden egyes találkozás allúzió, korábbi találkánkra vonatkoztatott témavariáns, állandóságot követelő, biztonságérzetet teremtő szükölés. Ilyenkor azt gondolom, bármelyik pillanatban megdőlhét Arisztotelész folyóbalépés elmélete, és Kleopátrának érzem magamat, a Níluson. Fogom a halakat és hopp, azt képzelem minden egyes büdös, nyálkás hal a csónak fenekén hörgöve fulladozó Antonius, aki gülü szemekkel néz rám, és kétségbeesett tekintettel könyörög szálnalmas kis életéért. Antonius, kapuzárási pánikban, ez Mini.

Egész nap éreztem, hogy valami nincs rendben, a szervezetemben felbomlott az egyensúly, szédültem, elhomályosult tekintettel bámultam a monitorra. Összefolytak az arcok, a betűk. Megmértem a vérnyomásomat, átlagos értéket mutatott, ami az alacsony, nyolcvan per hatvanhoz képest ötven pluszt jelentett.

Határidő. Míg a halál el nem választ.

Otthon elszívtunk egy cigit, az tette be a kiskaput, az érzékelő képességem kis kapuját, eltűnt a parányi rés, ami még összekötött a külvilággal, szédültem, a világ

neonfényekben rezgett a szemem előtt. Elindultam, hogy előkeressem *A perverzió méltósága* című könyvet, Mininek, aki az asztalnál ült és arról szónokolt, mennyire zseniális, ő.

Tudtam, hogy el fogom veszíteni az eszméletemet, eltűntek a neonfények, megtántorodtam, próbáltam az asztal felé venni az irányt, holott tisztában voltam azzal, hogy sok az a két méter, nem érek oda időben, mert nincs arra mód. Elment a hangom, kétségbeesetten kerestem valamiféle kapaszkodót a levegőben, a titkos átjárót a másik dimenzióba. Mini eltűnt, a fény maradt egyedül, azon sejlett át az alakja, megkérdezte, mi az, rosszul vagy, kicsim? Érezni lehetett a hangján, hogy ez csak egy udvariassági kérdés, valójában egyáltalán nem érdekli, hogy vagyok. Kisvártatva megismételte, rosszul vagy, kicsim? Nehogy rosszul legyél, nehogy elessél, kicsim! Automatizmusok. Azt hiszem, éppen abban a pillanatban terültem el a szoba közepén.

Elestem, bevertem a fejemet a garderober szekrény ajtajába. A koponyámban visszhangzott az ütés hangja, jó nagy lehetett a becsapódás ereje, mert az agyam berezonált, de nem éreztem fájdalmat. Feküdtem a földön, képtelen voltam megmozdulni. Mini rohángált föl-alá a szobában, miközben óbégatott, macika, macika! Meztelen lábával placcsogott körülöttem, akár egy jól megtermett varangyos béka, cuppogott a talpa a hajópadlón. Nem nyúlt hozzám, inkább kinyitotta az ablakot, szaros bottal se piszkálta volna meg aléltan heverő, merev testemet, amibe egy órával korábban préselte be magát, kétségbeesetten nyomorgatva tomporom. Magába olvasztott és megsemmisített. A combomon még éreztem a sok kallódó kis zsenit. Szűkölni tudtam volna, mégis örültem, hogy egy kölyökkel és sok gondal kevesebb.

Kellemetlen. Felettébb kellemetlen eset. Miközben a padlón hevertem, Mini agya valószínűleg azon kattogott, miként lehetne feltűnés nélkül semmissé tenni az ügyet, eltusolni, vagy feltűnés nélkül lelécelni.

Amikor látszólag tudattalan állapotban heverek a földön, az a legrosszabb, hogy képes vagyok gondolkozni. Távolról szűrődnek felém a hangok, zúgó füleken keresztül, mégis felfogom a szavak értelmét. Olyan, mint amikor elbóbiskol az ember a tévé előtt éjszaka. Már nincsen adás, mégis, hallom a zúgást, a zúgáson keresztül a gondolataimat és mindazt, ami az utcáról beszűrődik, a zárt ajtókon és ablakokon keresztül a tudatomba, csak beszélni nem tudok, és mozogni, és a szememet sem tudom kinyitni, mert cselekvésképtelen állapotban fekszem. Kóma.

Egyszerre Mini megunt a rohángálást, fölém állt, most már elég, kelj fel, keressem elő a könyvet, amit kért, mert szüksége van rá. Egy darabig ismételte, hogy kelj fel, elég ebből, végül rájött, hogy nem fogok fölkelni, mert nem cirkuszolok. Akkor új mondókával állt elő, jaj, macika, mennyire beverted a fejed. Közölte, bemegyünk a szobába, lefekszünk szépen az ágyra. Fölráncigált a földről, behúzott a hálóba, ráfektetett az ágyra, betakart. Fogalmam sincs, miként zajlott az egész, egyedül arra a mozzanatra emlékszem, hogy fekszem az ágyon, ő meg kiráncigálja alólam a paplant, takargat, motyog, úgy, szépen, pihengessél kicsim. Később a fürdőszobában folyatta a vizet, és a kezembe nyomott egy nedves törölközőt, törölgessem meg vele az arcomat. Láta, hogy nem mozdulok, mert továbbra sem tudok megmozdulni, így ráigazgatta az ujjaimat a törölközőre, behajlította a könyökömet, az arcomhoz tette a karomat. A hűvös rongydarab a homlokomhoz

ért. Kellemes érzés volt, hirtelen meg tudtam mozdítani a fejemet, végig húztam az arcomat a törölközőn. Ekkor jelentette be, hogy el kell mennie.

Lassan nyitottam a szememet, bágyadtan. A nevét ismétелgettem. A nappaliban öltözködött, éppen a nadrágját húzta. Sokáig ismétелgettem a nevét, attól való féltelmemben, hogy magára rántja a kabátját és bevágja maga mögött az ajtót, addig, amíg végre benyitott hozzám. Gombócok gyűltek a torkomba, fojtogattak. Bedagadtak a manduláim, úgy éreztem, nem kapok levegőt, légszomjjal küszködtem. Magányosabbnak éreztem magamat abban a pillanatban, amikor megláttam az ajtóban, indulásra készen, felöltözve, mint akkor, amikor vártam, mikor parkol le a ház előtt az Avenszisz, de nem jött. Kértem, ne menjen el. Ne menjen el.

Mellém feküdt az ágyra. Meghúzta a derekát, üvöltött. Miközben szitkozódott hozzá bújtam, ráfeküdtem a karjára, rátapadtam, mint egy kis pióca, mintha akkor nem menne el többé. A testéhez simultam, átfogtam széles vállát, csimpaszkodtam rajta, a hatalmas bálnán, apró polipként. Megsimogatta a fejemet, a hátamra húzta a paplant. Két percig feküdt mellettem, csak aztán hagyott ott, félholtan. Bárhol otthagyt volna, a történet kulcsmozzanata az otthagyas. Mielőtt kilépett az ajtón, mákos kalácsot evett a konyhában.

Kár érte

Mióta csalom a férjem, kitágult számomra a világ. Tíz évig rá se néztem más férfire, csak Jancsit ajnároztam. Reggel hatkor keltem, reggelit készítettem neki, hemendegszt, vagy pirítós kenyeret sajtkrémmel, mostam hozzá paprikát, paradicsomot, hétvégen hagymásrántottát sütöttem, megterítettem, facsartam a narancsot, töltöttem a narancslevet, főztem a kávé, német szokás szerint, filtereset, fél liter vízzel, összekészítettem a tízórajját, aztán, miután szélnek eresztettem, indultam a munkahelyemre. Egész nap robotoltam, mégis lenézte a munkámat, ha néha elmeséltem neki, milyen nagy a hajtás, cinikus megjegyzéseket tett már a mondókám kezdetekor a nők munkamoráljára, amivel elvette a kedvemet a beszámolóától. Az én munkám, az semmi, bezzeg az övé! Igaz, nem ő tárgyal reggeltől estig a bankban a kekeckedő ügyfelekkel, nem viszi gépbe az adatokat műkörmökkel, nem nyomtat adatlapokat kőkorszaki nyomtatóval, ami folyton becsípi a papírt, sőt, még hétről hétre sem képezi magát gyorstalpaló tanfolyamokon, hétvégenként. Ugyan honnan tudhatná, mennyire megerőltetők az ügyfélszolgálatosok mindennapjai, ő egész álló nap parolázik, ebből áll a munkája. Teniszmeccseket, fallabda és golf partikat játszik, órákon át ebédelget exkluzív éttermekben, eltölt egy-két hetet a luxusjachtján az üzletfeleivel, néha bevállal egy-két tárgyalást, melyek technikai hátterét természetesen az asszisztencia készíti elő, a szövegeket pedig a tanácsadói írják meg helyette. A férjem nem tesz mást, mint gyakorolja a hangos olvasást, és kikanyarít egy-egy szignót, két kanyarítás közben pedig engem szid és egrecéroztatgat. Korábban azzal nyúzott, mennyire elhanyagolom magamat, miért nem járok fitness

terembe, szépségszalomba, vellneszezni? Jópofa, kíváncsi lennék, az általa készített napirendembe miként biggyesztette volna be az *ép testben ép lélek* programot.

Este ötkor, amikor végeztem a munkahelyemen, fölhívtam telefonon, mit kíván, beugrottam a sarki ábécébe, bevásároltam, hat körül hazaértem, főztem a vacsorát. Hiába ebédelt Jancsi luxus éttermekben, elvárta, hogy estére főtt étel legyen az asztalon, mikorra hazaér, sörözés után. Ezt szokta meg, a kényelmet, az erőn felüli áldozathozatalt, a lemondást, más részéről, az alá-fölérendeltségi viszonyokat, a gondoskodást. Az anyja túlságosan elkényeztette.

Esténként, mire megfőztem, teljesen leamortizálódtam, elment az étvágyam, nem beszélve az életkedvemről, mégis forgott tovább a mókuserék. Edzőterem, vicces. Amíg ő egy bárban koktélozott, vagy a belvárosi éjszakai klubok valamelyikében meresztgette a szemét, a farkát, én halálra robotoltam magamat, mert annyira sóher volt, hogy nem fizette meg a bejárónőt. Takarítottam, mostam, mosogattam, nyírtam a füvet a kertben, locsoltam, vasaltam az ingeit, kikészítettem másnapra a ruháját, fölaggattam a szobainasra a rongyait, bevettem az ágycsót, kihívtam a szerelőket, intéztem a redőnycserét, átültettem a virágokat a balkonon, megettem a kutyát, körbetelefonáltam a családot és dobtam egy táv puszit mindenkinnek a nevében is, mert a drága férjem, ugyebár, annyira elfoglalt mindig.

Este tíz órára már jártányi erőm sem maradt. Ezt várta el egy asszonytól, a robotot. Helyesbíték, mindezt elvárta tőlem. Kár, hogy a kezdetek kezdetén elfelejtette velem közölni, mire számíthatok, jogvesztésre, a kötelességeimre házasságkötésünk után derült fény, addig jöttek-mentek a takarítónők, a szakácsok, a kertészek, a bejárónők.

Inam szakadtáig küzdöttem, azért, hogy neki jobb legyen! Rajtam spórolt, engem tartott az összes cseléd helyett, hogy a vérem szipolyozásából finanszírozza a szórakozásait! Bezzeg ő eljárt kozmetikushoz igazgyöngypakolásra, kezelésre, masszázs szalonokba shiatsu és thai masszázusra, fodrászatba haját festetni! Kellett a cicoma a megjelenéséhez, tőlem meg még a fizetésemet is elszedte, élére állította a pénzemet! Vagy inkább nyakára hágott a pénzemnek. Kaptam egy bankkártyát, amivel a tankolást, és a bevásárlásokat intéztem. A számlakivonatokat Jancsi leellenőrizte minden hó végén, nehogy elragadtatásomban holmi csecsebecsékre kezdjek áhítozni, vagy bánatvásárlásba kezdek.

Aztán egyik nap bejelentette, hogy találkozni fog egy nővel, aki a *Gastro* nevezetű német nagyvállalat magyarországi képviselőjének az ügyvezető igazgatója. Kicsípte magát, hátha megtetszik az asszonynak, akkor könnyebben összejön az üzlet. Nem tartottam a nőtől, láttam már korábban, Kovács úr estélyén, százhatvan centi, száz kiló, fejre lapuló, zsíros hajjal, szódásszifon szemüveget visel, ízléstelen göncöket hord.

Az üzlet aznap nem jött össze, a nő sokáig kérette magát, húzta-vonta a férjemet, vacsorázni, cukrászdákba, Jancsi kísérgette az operába, kiállításokra, hangversenyekre, színházba, estélyekre. Velem sose ment sehová Jancsi, még moziba sem, állítólag ki nem állhatja a kultúrát, persze nekem azt mondta, herótot kapott a nyenyereszéstől, pontosan így fogalmazott, a mázsolmányoktól, a nyarvogástól, a színházi flancról meg nem beszélve. Unalmas ember alapjáraton a férjem, de a legnagyobb baj az, hogy még büszke is a kultúrátlanságára.

Aztán egyszer csak szöget ütött a fejembe, vajon mit eszik az én érdekemberem ezen a loncsos nőn, aki úgy néz ki, mint egy jól megtermett dromedár. Jancsi adta

az ártatlant, jaj, drágám, viszek neki néhány szál virágot, hátha megenyhül, aláíratom végre a szerződést. A néhány szál virág hatalmas vörös rózsza csokorrá duzzadt, szív alakú üdvözlőkártyával, velem hozatta el a virágárustól, a szemét. A postás Gizike, azt hitte, a tizenötödik házassági évfordulónkat ünnepeljük. Ráhagytam, szégyelltem bevallani neki, hogy egy dromedárnak viszi a férjem a rózsacsokrot, ráadásul valóban a házassági évfordulónk napján, de ez a számomra kitüntetett fontossággal bíró dátum Jancsinak eszébe se jutott. Gizike csupán azon az aprócska részletkérdésen csodálkozott, szó szerint így mondta, miért velem viteti haza és fizetteti ki a virágot a férjem, ha meg akar lepni?

Aznap este Jancsi haza se jött. Lelécelt este nyolckor, aztán hajnali fél kettőkor telefonált, erősen illuminált állapotban, hogy a nő grillezéssel egybekötött medencés bulit szervezett a kertjében, ott maradna, ha nem gond, már ivott, ittasan nem akar autóba ülni. Hazudott, természetesen, mert egy medencés bulin nagy a hangzavar, ráadásul oda nem szólóban szoktak menni. Mindenre kész válasszal rukkolt elő, céges összeröffenés, mesélte, közösség-összekovácsoló csapatépítő tréning, a zenét pedig azért nem hallom, mert bement a vécébe telefonálni. Nevetséges.

Hajnali négy körül fordította el a zárban a kulcsot. Fölbredtem a neszekre. Kiejtette a kezéből a súlyos kulcscsomót, ami a mettlachin landolt. Ránéztem az órára, negyed ötöt mutatott. Jancsi még mindig kotta részegen dülöngélt, a cipőfűzőjével bajlódott. Megkérdeztem tőle, hol volt, mit művelt? A nőnél járt, csókolóztak. Eztán megkérdeztem, miért nem feküdt le vele? Azt válaszolta, mindjárt itt a reggel, haza kellett jönnie átöltözni, zuhanyozni, ilyen kinézettel, büdösen nem mehet villásreggelire. Búzlított a pacsulitól, az inge nyakát ciklámen színű, zsíros rúzsfolatok tarkították. Még nem láttam ilyen állapotban azelőtt. A konyhaszekrényhez léptem, kinyitottam az üveges almárium ajtaját, abban tartottuk a száz éves Zsolnay készletet, amit a férjem nagyanyjától kaptunk, nászajándékba. Megjegyeztem, hogy ez nem jó válasz. Kivettem az egyik ezernégyszáz fokon égetett, a kínai porcelánhoz hasonló finomságú, elefántcsontszínű mázzal bevont, madártollal festett, élénk virágmintákkal tarkított, aranyozott szelű kávéscsészét és teljes erőmből a földhöz vágtam. A csésze ripityára törött a konyhakövön. Ezt elbasztad, nyúltam a második csésze felé, azt is földhöz vágtam. Öröm volt hallani a cserepek csörömpölését a padlón. Miután mind a hat csésze hasonló sorsra jutott, mint az első, következtek a csészealjok. Vigyáztam, nehogy elveszítem a fejem, higgadt maradtam. Nem ezt kellett volna mondanod, Jancsikám. Upsz, egy repülő csészealj! Azt kellett volna mondanod, hogy nem csaltál meg, hopp, egy másik, mert szeretsz engem, három, mert tisztelsz engem, négy, mert tiszteletben tartod azt a köteléket, ami összefűz minket, öt, mert én vagyok az egyedüli nő az életedben, hat, hasad a pad. Nesze, itt a kanna is. A teáskészlet következett. Tudod te egyáltalán, mit mondtál az imént, tisztában vagy velem? Azt állítottad, hogy azért nem csaltál meg, mert haza kellett jönnöd, átöltözni. Nem azt mondtad, hogy eszedbe se jutott, hogy sosem tennél ilyet! Azért nem csaltál meg, mert zuhanyozni szeretnél volna, itthon, az otthonunkban, abban a zuhanykabinban, amit én súrolok tisztára Ultradermmel, amiből én kaparom ki minden áldott este az atkás szőreidet, a szőröket, amiktől tizenöt éve, minden áldott este felfordul a gyomrom! Kifordul a belem, hányanom kell tőled, János. Na, már csak a teáskanna maradt, szóval, csókolóztatok. Lesütött szemmel mondta, csókolóztunk, én pedig leejtettem szép nyugodtan a teáskannát, és az

eozin bevonatos, szkarabeuszszínű virágvázát is, és ott hagytam a romhalmaz közepén. Mielőtt elegánsan átléptem a romhalmazon, megkértem, takarítsa össze a szemetet.

Azóta nem készítek se reggelit, se vacsorát, nem dolgozok a bankban, de a háztartásban sem, kondizok, szépítkezek, kulturálódok, vásárolgatok, és, ami a legfontosabb, pasizok ezerrel. Az ominózus eset óta természetesen csalom a férjemet. Fogalmam sem volt korábban arról, miből maradtam ki eddig, mégis boldogtalan az életem.

